

PITTIGE PUNT- DICHTEN VAN JAN PIETERSE

HET ZAL JE GEBEUREN. ZIT JE EEN AVONDJE CULTUUR TE SNUIVEN OP HET THEATERPLUCHE VAN RIJ VIER, KRIJG JE VANAF HET TONEEL EEN BOEK NAAR JE HOOFD GESLINGERD. GEEN DIKKE PIL WELISWAAR, MAAR TOCH. MET, OOK DAT NOG, DE COMPLIMENTEN VAN JAN JOHANNES PIETERSE, HANDELSREIZIGER IN SPITSE WOORDGRAPPEN EN GECHAMBREERDE HUMOR. "WOORDEN KUNNEN SOMS HARD AANKOMEN", ZAL HIJ ER MET GORTDROGE GRIJNS ACHTERAAN ROEPEN. EN JAWEL, VOOR DE ZOVEELSTE KEER GAAT DE ZAAL PLAT.

Tekst: Anne Storm
Foto's: Menno Sabel

Taalgoochelaar Pieterse houdt wel van wat opschudding onder zijn publiek. Met pittige puntgedichten stookt de gevorderde vijftiger ('kom zeg, mijn leeftijd hoeft toch zeker niet in de krant?') het vuurtje aardig op. Voorbeeld: 'Dat de verwamingsmonteur het niet helemaal had begrepen kwam bij de sollicitatie naar voren, omdat zijn meegebrachte c.v. bestond uit

een ketel, wat buizen en radiatoren.' Zijn onvermijdelijke doorbraak naar de Engelstalige markt wrikt hij moeiteloos los met het gedicht Loser, hier gemakshalve in het Nederlands: 'Je kunt wel stellen dat je er weinig van bakt, als je als serie-moordenaar bij je eerste moord al wordt gepakt.' Hij woont pal naast de schouwburg aan het Wilsonsplein. Toeval, het was gewoon een lekker huis. Handig is het wel, vrijwel dagelijks loopt hij de Haarlemse toneeltempel

binnen om samen met schouwburgbaas Jaap Lampe cabaretgezelschappen te programmeren. Zijn hilarische website (janpieterse.nl) meldt een scala aan bezigheden. Presentator, columnist, plezierdichter, journalist en schrijver. Worden zijn optredens als vriend, tussen-doortje, bindmiddel, poet, planner en afmaker daar aan toegevoegd, dan neemt Jan J. Pieterse ('Waar die J. voor staat? Voor de punt.') de vorm aan van een literaire duizendpoot.

Twaalf ambachten, dertien gelukken. "Ik heb een paar jaar als leraar Nederlands voor de klas gestaan, in het gebouw van de Lieven de Key-school. Toen mijn eerste bundeltje uitkwam vond ik het welletjes. Hoeveel het er inmiddels zijn? Een leuk stapeltje." Zijn wieg stond in Goes, Pieterse zat

er op dezelfde school als Freek de Jonge. "Hij was wat ouder, zijn vader gaf godsdienst." Het was in dezelfde stad dat de kleine Jan tussen de schuifdeuren zijn debuut maakte met een uit het hoofd geleerde declamatie van Rudi Carell's toenmalige topper 'Wat een geluk dat ik een stukje van de wereld ben'. Het werd een schamele vertoning. Pieterse nu: "Ik had al gauw door dat ik maar beter dingen kon ople-

zen. Doe ik nog steeds. In m'n eentje op feesten en bedrijfspartijen of samen met Frank van Parnelen in het theater. Verder presenteer ik de Cabar-

estafette, nu nog drie keer in de Haarlemse schouwburg. Daar staan we trouwens ook op 27 december met een unieke kerstshow met cabaretiers als gast. Die avond gaan

we de geschiedenis herschrijven, de voorgedrukte canon klopt namelijk van geen kant. Het publiek mag er briefjes inleveren met zijn of haar meest gedenkwaardige moment uit de geschiedenis. Echt iets moois voor het Haarlemse publiek."

Een warme handdruk bij de toegangsdeur, Pieterse verwelkomt zijn publiek graag persoonlijk. "Dat maakt alvast wat los", licht hij toe. Maar dan toch nog een boek naar je kop krijgen? Pieterse: "Als ik op het podium heb voorgedragen uit eigen werk zwiep ik vaak het betreffende boekwerkje de zaal in. Mogen ze houden, gratis. Maar ik gooi niet hard hoor. Er zijn nog nooit gewonden gevallen."

Hij heeft een drukke agenda. Twee keer per week het land in, daarnaast tal van tussendoortjes. Blijf dus af van zijn enige sportieve verplichting, de zaterdagse voetbalpot met zijn veteranenteam. Als spits prikt goal-tjesdief Pieterse ook daar regelmatig een puntje mee. "We spelen in het voormalige Haarlem stadion", zegt hij. Dan, hoofdschuddend: "Onbegrijpelijk dat het niet iedere zaterdag vol zit."

'Taalgoochelaar Jan Pieterse houdt wel van wat opschudding'

